

Сашко-суперкомп'ютер

Частина перша, невдоволена

Сашко ще з вечора був не в гуморі: батьки сказали, що на вихідні всі йдемо в похід. До лісу. І чого б це він засмутився?! Ліс, вогнище, спання в наметі! Ще й якусь тваринку можна побачити! Якби спитали Сашка: «І чого ти не хочеш до лісу?!» — він так само й відповів би: «Там ліс. А в лісі може чигати будь-яка небезпека. От, скажімо, вогнище. Сидиш коло нього — спереду пече, а ззаду холодно. Ще й дим просто в обличчя. Спати в наметі — ой! Ні тобі улюбленого матрацика, ні затишної подушечки! Тільки шишки в боки впиваються! А тваринку зустріти — взагалі страшно: раптом це буде вовк? Чи взагалі — ведмідь?! І найголовніше — в лісі немає електричної розетки! Жодної!!! А якщо розрядиться ігрова приставка?! Чи ноутбук?! Чи телефон?!». Після цього на очі Сашкові накочувалися сльози і він навіть переставав лускати електронні кульки в телефоні.

Тепер ти розумієш, чому раннє прокидання в суботу та веселі збори засмучували Сашка.

— Ма-а-амо! — нив хлопець. — А можна я не поїду? Залишуся з хрещеною?

— Синку, хрещена їде з нами!

— А сусідка? Чи моя вчителька? Чи ота продавчиня з магазину, яка завжди каже мені: «Чемний хлопчик»?

— Не вигадуй.

— Татку?..

— І не думай! Кожен хлопець має вміти виживати в лісі! Я тобі влаштую екстремальні пригоди! — радісно пообіцяв тато.

Сашко їхав у машині, бережно притискаючи до себе наплічник із «Тетрісом», планшетом, двома телефонами і з «Тамагочі», якого знайшов у купі старезних іграшок старшої сестри. Саме зараз електронний зайчик вимагав їсти. А Сашко гірко зітхав, намагаючись полічити, чи вдасться йому розтягнути заряд приладів на всі вихідні. Виходило, що доведеться вмикати тільки один пристрій. Ох-хо-хо...

У лісі було саме так, як хлопець і думав: його весь час смикали, примушували нюхати квіти й трави, щось радісно гукали, над головою цвірінькали птахи, а по ногах повзали якісь кузьки. Які саме — Сашко не знав, бо не відводив очей від тетрісу. А на вечір стало геть погано: спочатку його всі штовхали й совали, потім тісно обсіли з усіх боків, запахло димом і почалися співи коло вогнища. Тільки не це! Адже зовсім-зовсім стало не чути, що відбувається на полі гри на екрані планшета! Невдоволений хлопець встав з колоди і відійшов від вогнища. Його обступила п'ятьма. Але стало набагато краще видно екран! Родичі раптом завели «Ти ж мене підманула!». А в грі — гострий момент: от-от з'явиться головний ворог... Сашко обережно йшов далі, не відводячи погляду від екрана планшета. Крок, два, десять... Поки не наштовхнувся на колоду, що

обросла м'яким мохом. На неї й сів. Було тихо. Навіть ко-

марі не дзижчали — мабуть, усі злетілися на весе-

лі пісні. Чулися лише звуки запеклої елек-

тронної битви... Зрозуміло, що Сашко

не звернув уваги на тихий шурхіт.

А навколо нього збиралися...

зайці.

Частина друга, фантастична

Що може бути фантастичного в зайцях? У цих полохливих пухнастих тваринках? Мабуть, те, що голови цих тваринок ховалися в... прозорих шоломах! Тільки вуха стирчали назовні. А якби Сашко відірвався від гри й підвів очі, то побачив би, що просто перед ним на галявині стоїть летюча тарілка. Та хіба йому до цього! Адже на екрані його планшета саме розгортався план захоплення Всесвіту.

— Космічні зайці! — промовив рудуватий заєць у шоломі. — Ми прибули на Землю до наших братів-зайців, які багато років здобували інформацію для нашого світу. І вони з'ясували, що ця планета цілком придатна для нас. Але тут живуть наші вороги, яких треба позбутися: вовки, лисиці й найголовніші — люди! Наші вчені сказали, що ми можемо знищити їх усіх, сконструювавши спеціальну бомбу, яка зашкодить саме цим хижакам. Але наші комп'ютери не мають такої сили... Ми гадали, що нам іще тисячу років не вдасться захопити всю планету. Та ось до лісу прийшли люди. Просто до нашої тарілки прийшла людина! Гадаю, що ми можемо випробувати на ній нашу бомбу.

Зайці-прибульці радісно загуділи у свої прозорі шоломи. Та наперед вийшов звичайний заєць.

— Зачекайте! Я народився на Землі й мені доводилося зустрічати людей. Зазвичай вони поводять себе не так, як ця людинка. Її треба перевірити!

Космічні зайці (ох, і дужі ж виявилися тваринки!) підняли колоду разом із Сашком, якого цілком поглинула гра, і тихенько занесли її просто до свого космічного корабля. Там на Сашка спрямували різні прилади — і...

— Ова! Це незвичайний хлопець! Він, мабуть, дуже багато часу проводить перед комп'ютерами. Через це його мозок так змінив свої хвили, що хлопець сам став... електронним додатком! Якщо ми під'єднаємо цього хлопця до нашого комп'ютера, то він назавжди перетвориться на мозковий центр нашої техніки. І ми зможемо перемогти людей та лисиць просто зараз!

— Ура!!! — загукали всі зайці.

Сашко здивовано підняв голову й закліпав на несподіване яскраве світло. Уявіть, як здивувався хлопець! Щойно він був у темному лісі, аж раптом опинився в космічному кораблі, оточений натовпом зайців у шоломах!

— Що це? Де я?

— Ти — в нашій летючій тарілці! А більше тобі знати не треба. Просто зараз ми під'єднаємо твій мозок до нашого суперкомп'ютера — і ти назавжди перетворишся на комп'ютерний блок!

— Я... я не хочу. Я хочу до мами... і до татка...

— Справді? — посміхнувся рудуватий заєць. — От скажи, коли ти востаннє бачив своїх батьків?

— Я... не пам'ятаю. Ага! Коло вогнища!

— Неправда. Ми просканували твою пам'ять. Коло вогнища ти тільки відчував, що тебе штовхають і дають у руку бутерброд. А коли ти власне дивився на свою маму?

Сашко задумався. І справді! Він давно не відводив погляду від екрана комп'ютера, чи від гри на мобілці, чи просто від телевізора. А маму востаннє бачив... тиждень тому, коли розрядилася ігрова приставка і він аж п'ять хвилин шукав зарядний пристрій. Тоді він іще дуже сердився, що мама йому не допомагає. На очі Сашкові на вернулися сльози.

ЗМІСТ

Сашко-суперкомп'ютер	5
Частина перша, невдоволена.....	5
Частина друга, фантастична	8
Пожежа на пляжі.....	13
Пожежа і злодії.....	20
Пожежа і Динаміт	26
Пожежо, шукай!.....	35
Пожежа в інтернеті.....	42
Пожежа й вовки.....	56